

Zonnehoed & Manetranen

Eerste druk, juni 2012

© 2012 Yvie Lane

Cover foto: Yvie Lane

Portretfoto: Megan Burgers

ISBN: 978-90-484-2490-0

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Yvie Lane

Zonnehoed

&

Manetranen

‘Ze was een verteller, ook immer al geweest’

Laat me dwalen
Laat me gaan
Door de warboel van gedachte
Naar de zin van mijn bestaan

*For P., Always and Forever (+ 1 Day) en voor Myriam, in liefde en
respect!
And Aleena Jayde... of course...*

Southern Georgia, 19 oktober 2032 Vandaag

Het van hitte zinderende zomerlicht houdt haar gevangen in een web van zacht zingende draden. Of zijn het misschien de kleine aardhommels met hun roodbruine gestreepte lijf en hun witte kontje die zich bij het voelen van de eerste zonnestralen gezamenlijk omtoveren tot een oorverdovend luid maar mooi strijkorkest in de grote lila rodo-dendron? Of zijn het toch de honingbijen die zich ijverig en overvol van nectar al zingend op weg terug naar hun nest bewegen? Door haar tot spleetjes bijna gesloten oogleden ziet ze, door de vage tralies die haar wimpers vormen, de boven haar uit torende magenta, oranje, geel en wit wuivende pracht van het veld vol zonnehoeden dat zo'n magnetische aantrekkingskracht heeft op zoemers vanuit de hele wereld, zo lijkt het althans. In haar tuin geen bijenziektes, denkt ze bijna triomfantelijk, haar bloemenpracht is hun asiel, zoals ook zij het stukje grond als haar toevluchtsoord ziet. De zonnekracht raakt haar huid met intense warmte en de van ver klinken geluiden dringen niet werkelijk door de muur van zomerlicht die over haar heen getrokken lijkt. Gelukkig zijn die ochtend vroeg de altijd schreeuwende Loudlofs vertrokken naar hun vakantieadres, een leeg gat naast haar huis achter zich latend. Een gat dat grote opluchting biedt. Op het pleintje zijn de jongens van de achterbuurman bezig met een reparatie aan hun auto maar de geluiden die zij produceren, doen haar oren geen pijn en komen geen enkele keer op de voorgrond van haar nu weer gesloten ogen. Ze hoort de oude buurvrouw haar duizendste lied van de dag inzetten met haar lage bromstem die alle noten er in totaal verzonnen volgorde uitgooit maar die geruststellend klinken want, wanneer de buurvrouw zingt, neuriet of mompelt is de dag goed. Zelfs haar oren lijken nu gevuld met een warme laag die, als een dikke gelei alle geluiden filtert die niet aan haar zomerse ontspanning tegemoetkomen. Soms hoort ze heel zacht en ver weg, als de bel van een historische dorpskerk in de verte, de windgong die neerhangt in de oude, scheefhangende seringboom, z'n mantra aanpassend aan

het lied van de bijen en hommels, haar met zich meezuigend naar een wereld die haar beschermt met de wattige waas waaruit hij bestaat. Diepe, ronde klanken afkomstig uit Alaska, zich voordoend als een klassiek stuk dat ze, als ze goed luistert, er wel uit kan halen. Maar ze heeft totaal geen zin om er haar hersens over te gaan liggen breken en het kan haar eigenlijk op dit moment niets schelen. Het is immers niet belangrijk om hier ter plekke de vergeten naam van stuk en componist op te vissen en terug te zetten naar het heden. Het horen van de klanken op ieder zacht zuchtje zomerwind is genoeg voor nu. De kleine Dansers, afkomstig uit een cadeauwinkel in El Paso vullen de klassieke klanken aan met hun hoge, soms irritant zuivere geklingel. Heel, heel af en toe zodra de zomerbries een ietsje aanzet, hoort ze naast alle metalen klanken ook het getokkel van de uit wrakhout, krallen en bamboe vervaardigde windgong uit de Filippijnen. Het overal bovenuit springende ‘tuupieeee tuupieeee’ van overvliegende, op weg naar huis zijnde scholeksters brengt een glimlach in haar hart omdat ze zoals altijd de neiging voelt de vogels met een zwaai van haar hand en een zelfde oerkreet te begroeten.

Zonder haar ogen te hoeven openen weet ze dat de libelles zullen rusten, hangend aan de olijf en in de verderop gelegen kleurenzee van alerhande dahlia's. Ze weet ook dat er vliegtuigstrepen getekend zullen zijn aan de blauwe, zomers hoge hemel, tussen de witte schapenwolken door. Een boodschap achterlatend die vertelt over vergelegen eilanden en eindeloos verlaten, witte schelpenstranden. Vele waterjuffers variërend van bruin naar groen tot blauw, zullen verpozing aan het zoeken zijn aan de fel rood geel gekleurde vlammen van het Indische Riet dat fier overeind staat in de grote, met dik tuinbouwplastic beklede mand in het midden van de overvolle border. Het wuift naar de bovenop de pergola hangende Spaanse Vlag, die zich voordoet als een heuse banier, vriendelijk op en neer zwaaiend naar een ieder die het zien wil, de reeds geel wordende bladeren van de roze, zoet geurende klimroos aan het oog onttrekkend met z'n lichtgroene, altijd dorstige blad. Een vlieg komt in botsing met haar neus en met moeite krijgt ze in een lome beweging haar arm omhoog om de boosdoener te verjagen,

het gekriebel kwijt willend. Haar rechteroog zo langzaam mogelijk openend, ziet ze een snelle beweging in een gestaag vorderend ritme boven zich. Ineens is ze klaarwakker en weet ze dat ze weer eens heeft liggen dromen; de tuin, altijd weer haar tuin. Boven zich ontwaart zij namelijk de ventilator die woest zoevend aan het plafond van haar ooit witte veranda probeert de verzengende en intens vochtige lucht weg te jagen voordat hij te zwaar zal zijn om te kunnen inademen.

Hij wordt roestig, ziet ze, zoals alles hier roestig wordt. De lucht gemaakt van het water van de machtige oceaan gemixt met het zoete vocht van de rivier, kent geen mededogen. Voordat men er erg in heeft zijn auto's en trucks wittig gekleurd want alles wordt hier bedekt met een laagje zout en in *no time* zijn alle zaken ooit gemaakt van ijzer, veranderd in een roestig uitzierend iets dat waarschijnlijk van oudsher prettig om te zien is geweest, zoals de ventilator boven haar hoofd. Toch houdt ze van roest. Het leven zoals het is, denkt ze vaak; laat maar gaan, laat maar zien hoe de werkelijkheid onder de mooi gepoetste lagen glans eruitziet. Laten we toch niet altijd alles proberen mooier te maken met een lik verf want het uiteindelijke resultaat is vaak zonder die verf van een meer natuurlijke schoonheid.

Ze draait zich een kwartslag om, trekt haar veel te grote, oude, verwassen en kapot geslapen Miami Beach shirt naar beneden zodat ze de kreukels wat minder zal voelen want vandaag is de roesttheorie ook van toepassing op haar eigen ouder wordende lijf. Spieren strammer en botten die gevuld lijken met dezelfde zilte, zware lucht als die ze inademt. Dagen als vandaag noemt ze wel haar roestdagen en vaak worden die dagen doorgebracht op de veranda in haar ligstoel. Soms, als ze voelt dat het niet meer anders kan, als er niets meer weggedroomd kan worden maakt ze die momenten prettiger met een ijsgekoelde fles Budweiser en een lichte pijnstillers. Gezamenlijk zorgen die twee componenten er voor dat de scherpe, kleine dolksteekjes ergens onder haar rechterschouderblad wat minder fel bonzen. De operatie is reeds eeuwen geleden, zo lijkt het, maar sindsdien is er geen dag zonder deze kleine plaaggeest die, op momenten dat ze te hard op en neer

heeft gesjouwd in de tuin, zich amper kan ontspannen. Geen heftige pijn maar wel lastig en kloppend aanwezig. Soms maakt ze zich op voor een paar uurtjes pure blijheid met het lezend doorbrengen van de namiddag, genietend van het nieuwste boek van één van haar favoriete schrijvers. Maar op een dag als deze is zelfs het boek dan te zwaar voor haar rechterarm om te tillen, laat staan om blij te worden van hetgeen ze in haar handen heeft. Haar bril wegglegend op het tafeltje naast zich, vloekt ze op zo'n moment eerst luid om haar ouwe vrouwenlijf, waarna ze met een gelaten ophalen van haar schouders en een halve grijns op haar gezicht gaat zitten dagdromen. Vergetelheid zoekend in dagen van weleer met het boek ongelezen in haar schoot, want dat kan wachten. Met een glimlach altijd weer probeerend een rustgevende gedachte op te roepen door hardop altijd dezelfde, uit haar leven gegrepen mantra te mompelen: *'but, it ain't September yet'*. Het is inderdaad nog geen september maar de tijd lijkt steeds sneller langs te vliegen.

Ze voelt het zilveren hart, dat normaal gesproken los bungelt aan de lange zilveren ketting, plakken op het plekje tussen haar bezwete borsten. Ze neemt het in haar hand, veegt het zweet er vanaf en drukt het heel even, met slechts een lichte beroering, tegen haar lippen. De achterkant van het kleinood dat altijd tegen haar huid aan ligt is doffer geworden door jarenlang het zoutige zweet te hebben doorstaan, maar ze weigert het ding te laten oppoetsen. Het is als de aanraking van het leven. Het is zoals haar eigen hart is; aangeslagen door het leven van alle dag. Ze houdt van deze symboliek, simpelweg omdat de kleine bedel haar troost biedt op alle dagen die aan haar voorbijkomen. Hoe donker of hoe licht ook, elke dag begint stevast met hetzelfde ritueel. Het maakt niet uit hoe ze zich voelt na alweer een zware nacht, elke dag is in haar ogen nog steeds een nieuw avontuur en elk ochtendgloren begroet ze met een blijdschap die ze zelf niet echt begrijpt. Het is namelijk lang niet altijd zo geweest want als jonge, neerslachtige tiener sliep ze graag een lang gat in de dag, hopend dat alle ellende weer aan haar deur voorbij zou gaan. Pas na de overgangsjaren, die in haar geval al op zeer jonge leeftijd doorgezwoegd waren, werd ze optimis-

tischer en daarbij tevens een vroege vogel. Misschien doet de aankomende bijna ouderdom de fysieke en psychische behoefte ontwaken om iedere dag zo lang mogelijk te rekken en om er zo snel mogelijk aan te beginnen omdat immers iedere seconde telt. Ze heeft ook geluk want natuurlijk is opstaan hier, in deze prachtige kuststreek, iets dat niet moeilijk is want, zodra de zon zich losschudt uit de omarming van de op dat tijdstip nog grijze oceaan, ontspint zich een grandioos licht in ieder mensenhart dat het goud/roze schouwspel gadeslaat. Zelfs het hare is door dit door Moedertje Natuur geschonken medicijn, weer sterker gaan kloppen. Ze laat het zilveren kleinood los en haar hand gaat automatisch omhoog om de kriebel van een naar omlaag glijdende zweetdruppel, die uit haar korte grijze haar op weg is naar haar nek, tegen te houden. Ze glimlacht in zichzelf als ze met een snel handgebaar een einde maakt aan de weg waaraan de druppel nog zo kort geleden is begonnen en bedenkt dat ze best nog even kan blijven liggen want haast is niet meer geboden. Hier, zo heerlijk in de wereld tussen dromen en bewustzijn in, zo heerlijk in een wereld zonder hartenpijn gelden enkel de wetten van het nu. De wetten en regels van vandaag.